

ยุติความสัมพันธ์

กระรอกน้อยสีน้ำตาลหม่น เขียน

เนื้อหาในนิยายเรื่องนี้เป็นลิขสิทธิ์ของผู้เขียนแต่เพียงผู้เดียว

สงวนลิขสิทธิ์ © 2562

~*~

พิสูจน์อักษร : กระรอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

ออกแบบปก : กระรอกน้อย's mom

รูปเล่มอีบุ๊ก : กระรอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

อีเมล : d_a_emon@yahoo.com

บทนำ

“เฮ้ยพี่เพลิน มาช่วยกันอุ้มน้องดิ”

เสียงของ ภัควัน หรือ พัด ดังขึ้น แต่เสียงที่กลบเสียง ตะโกนของเขาก็คือเสียงร้องอุ้มไว้ ๆ ของทารกหญิงคนหนึ่งซึ่งภัควันอุ้มไว้ในอ้อมแขนพลาจแกว่งไปมาเพื่อให้ทารกน้อยเกิดความเพลิดเพลิน

“พี่ไม่ว่าง แกอุ้มไปสิ”

ภาณุพงศ์ หรือ เพลิน ตอบเรียบ ๆ ทั้งที่เจ้าตัวกำลังว่างอยู่แท้ ๆ

“เฮ้ยพี่ ถ้าพ่อกับน้ำจิ้น่ากลับมาเห็นน้องร้องไห้ละก็ช่วยแน่ ๆ”

ภัควันโอดครวญ

“แกก็ไปลอบไปสิ”

ภาณุพงศ์ไม่ยี่หระ ชายหนุ่มยังคงนั่งอ่านนิตยสารต่อไป

“พี่เพลินทำไมใจร้ายจัง”

เสียงของ ภูริ หรือ พู๋ น้องคนสุดท้ายดังขึ้น เจ้าตัวเข้าไปยืนข้างภัควันและพยายามช่วยกันโอบน้องสาวต่างมารดา

ภาณุพงศ์ ภัควัน และภูริ สามหนุ่มสามใบเถา เป็นบุตรชายของบิดาผู้ซึ่งแต่งงานใหม่กับหญิงสาวชาวลูกครึ่งฝรั่ง

มารดาของทั้งสามนั้นได้หย่าขาดกับบิดาของพวกเขาไป และหลังจากนั้นหนึ่งปีบิดาของพวกเขาก็แต่งงานใหม่ทันทีกับ ลูกครึ่งสาวและให้กำเนิดทารกน้อยเพศหญิงคนี่ขึ้นมา

ดูไม่น่ามีปัญหา เพราะบุตรของภรรยาเก่าต่างก็โตเป็น หมู่กันหมดแล้ว แถมทั้งสามยังเป็นผู้ชาย ซึ่งไม่น่าจะมีนิสัย จุกจิกขี้อายเหมือนผู้หญิง

ภานุพงศ์อายุยี่สิบสามปี ภัควันอายุยี่สิบเอ็ดปี และภุริ อายุสิบหกปี สองคนศึกษาอยู่ในระดับมหาวิทยาลัย ส่วนอีกหนึ่ง คนศึกษาอยู่ชั้นมัธยมปลาย

ภัควันและภุริ เมื่อรู้ว่าบิดาและมารดาเลี้ยงจะมีน้องให้ อีกคนก็ไม่มีปัญหา และรู้สึกยินดีด้วยซ้ำยังเป็นน้องผู้หญิงทั้งสอง ก็ยิ่งเอ็นดูเอาอกเอาใจสารพัด ประคบประหงมซื่อแน่นซื่อนี้มาให้ รวากับเจ้าหญิงก็ไม่ปาน

ทั้งของเล่น เสื้อผ้า ทั้งสองช่วยกันจัดหา เอาอกเอาใจกัน เต็มที่และช่วยกันไอน้องน้อยอยู่ตลอดเวลา ซึ่งทั้งบิดาบังเกิด เกล้าและตัวจื๋นน่าเองก็รู้สึกดีใจ

จื๋นน่าเป็นนางแบบ มีอายุมากกว่าภานุพงศ์ คนโตไม่ถึง สิบปี แต่มีอายุน้อยกว่าบิดาและมารดาแท้ ๆ ของทั้งสามเกือบ ยี่สิบปี

“โอ้ ๆ อย่ำร้องนะจ๊ะ อย่ำร้อง”

ภักวันอุ้มน้องสาวตัวน้อยไว้แล้วพยายามพูดปลอบให้
เสียงร้องสงบลง ส่วนภูริก็เอามือมาพัด ๆ ทั้งสองให้ความสนใจ
กับเด็กทารกหญิงตรงหน้ามาก

“น้องเกมเด็กดีเด็คดี ไม่ร้องนะ พี่ ! ขอผมอุ้มบ้างสิ”

ประโยคหลังภูริ น้องชายคนสุดท้ายต้องหันไปพูดกับภักวัน
จนพี่คนรองต้องยอมส่งน้องสาวให้

“อ๊ะ ๆ แกนี่”

ภูริมีความลำบากในการอุ้มสักหน่อย เพราะในบรรดา
สามคนเขาตัวเล็กที่สุด ไม่เหมือนภาณพงศ์และภักวัน โดยเฉพาะ
ภักวันที่ค่อนข้างไปทางสูงใหญ่ด้วยซ้ำ

คนเป็นพี่ชายคนโตมองภาพเหล่านั้นแล้วก็ไม่เข้าใจ...
ทำไมกันนะภักวันและภูริถึงได้บ้าเห่อลูกของ ‘แม่ใหม่’ ขนาดนั้น
ทำไมถึงไม่คิดถึง ‘แม่ผู้ให้กำเนิด’ เลย

แต่ก็ไม่แปลกหรอกเพราะในสามคน คนที่รักและสนิทกับ
มารดาที่สุดคือภาณพงศ์ ส่วนสองคนที่เหลือสนิทกับบิดา
เพราะฉะนั้นความไม่กระตือรือร้นของภาณพงศ์ที่มีต่อ ‘น้องน้อย’
ก็มาจากเหตุนี้ด้วย

สาเหตุที่มารดาหย่าขาดกับบิดานั้น พวกเขาสามพี่น้องก็
ไม่รู้แน่ชัด แต่ก็พอรู้บ้าง รู้แค่มั่นเป็นปัญหาของผู้ใหญ่ ซึ่งพวกเขา
เองอย่างไรก็ได้ ขอแค่ให้พ่อแม่สบายใจ

ยุติความสัมพันธ์ | กระรอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

บทที่ 1

วันเวลาผ่านมาจนกระทั่ง ปภาวรินทร์ หรือ เกม เติบโตขึ้น จากทารกน้อยก็กลายเป็นเด็กหญิงเล็ก ๆ วัยกำลังน่ารัก และ กลายเป็นเด็กสาวในที่สุด

ปภาวรินทร์กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมปลาย โรงเรียน คอนเวนต์แห่งหนึ่ง

หล่อนเติบโตขึ้นด้วยความรักมากมายจากบิดา มารดา และพี่ชายไม่แท้ ทั้งสอง

ในตอนที่ยังเด็ก พี่ชายทั้งสามอาศัยอยู่กับมารดา ของพวกเขา แต่มักจะมาที่บ้านหลังนี้อยู่แทบทุกวันเพื่อมาช่วยกัน ดูแลน้อง

...มาสามคน แต่ที่ดูแลหล่อนจริง ๆ นะ มีแค่สองคน ส่วน อีกคนหนึ่ง... ปภาวรินทร์เองก็ไม่ว่าทำไมภานุพงศ์จึงดูสนิทกับ หล่อนน้อยที่สุด

ยังจำได้ถึงสมัยเด็กที่พี่พัดและพี่พู่พยายามบอกให้ พี่ เพลิน มาเล่นกับหล่อนซึ่งเพิ่งหัดเดิน แต่ฝายนั้นก็ดูเหมือนจะ ปฏิเสธ

ทั้งภักวันและภุริต่างก็ผลัด (แย่ง) กันอุ้มปภาวรินทร์ซึ่งยังเป็นทารกไม่ยอมคืนให้จึน่าซึ่งเป็นมารดา แต่ภานุพงศ์นั้นอุ้ม หล่อนนับครั้งได้ หรือแทบไม่เคยอุ้มเลย

ยุติความสัมพันธ์ | กระจกน้อยสีน้ำตาลหม่น

...ความคิดอันฟุ้งซ่านนี้เกิดขึ้นเมื่อหล่อนกำลังอยู่ใน
ชั่วโมงเรียน ไม่น่าคิดเรื่องจำพวกนี้เลยแต่มันก็อดไม่ได้ เพราะ
วันนี้พ่อแม่บอกว่าพี่ชายจะมาที่บ้าน...

ปภาวรินทร์นั่งหมุนดินสอกดยี่ห้อแพงในมือเล่นไปมา
เบือนหน้าเหม่อลอยออกไปนอกห้องเรียน ไม่ได้ฟังที่ผู้สอน
อธิบายหน้าชั้นเลย...

“เกม ยัยเกม !”

อภิษฐา หรือ ไอซ์ เพื่อนสนิทของหล่อนเรียกจึงทำให้
ออกจากภวังค์

“...โทษที” เด็กสาวหันหน้ามาทางเพื่อน ใช้มือม้วนปลาย
ผมเปียแก้เก้อ “...แกว่าอะไรนะ”

ใบหน้าขาวแลดูเหมือนคนคนง ๆ จิตใจไม่อยู่กับร่องกับ
รอย

“ใจลอยไปไหนจะเกมคนสวย คิดถึงแฟนหรือ”

เพื่อนสนิทล้อ

“เปล่า ! ไม่มีแฟน”

ปภาวรินทร์แหงใจ

“เหย จริงดิ”

อภิษฐายังคงกระเซ้าต่อไป หล่อนไม่เชื่อว่า ลูกเสี่ยว สวย
ๆ อย่างปภาวรินทร์จะไม่มีผู้ชายมาจีบ

ยุติความสัมพันธ์ | กระรอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

“จริง !”

ปภาวรินทร์ย้ำเสียงหนักแน่น

ชั่วโมงเรียนจบลงโดยที่เนื้อหาบทเรียนไม่ซึมซับเข้าสู่สมองของเด็กสาวเลย ใจมัวแต่พะวงเรื่องพี่ชายมาบ้าน หากแต่ไม่ใช่พะวงว่า ‘พี่ชายสามคน’ จะมาบ้าน แต่พะวงว่า ‘พี่ชายหนึ่งคน’ จะมาบ้านต่างหาก

หล่อนไม่ได้พูดคุยกับพี่เพลินมากนัก ... เป็นแบบนี้มาตั้งแต่เด็กแล้ว

กับพี่พัคและพี่ฟู หล่อนสนิทกันดีกับสองคนนั้น และสองคนนั้นก็ยังคงเอ็นดูหล่อนไม่เสื่อมคลาย พวกเขาทั้งหมดมีหน้าที่การงานทำ ... เวลาผ่านไปเร็วเนอะ

เด็กสาวกลับมาถึงบ้านในตอนเย็นและพบกับมารดา

“เกมจะ เดี่ยวอีกครั้งชั่วโมงคุณพ่อกับพวกพี่ ๆ เขาจะมานะลูก”

“คุณพ่อไปไหนซะละคะ”

ปภาวรินทร์เลิกคิ้ว

“ไปไหนละ...?” จิน่ามุ่นคิ้วแล้วเอานิ้วชี้แต่ะปลายคาง “ก็ไปที่ที่พวกผู้ชายชอบไปกันนะสิ”

“ที่ไหนคะแม่”

“ล้อเล่นหรือก๊ะ คุณพ่อกับพวกพี่ ๆ ออกไปซื้อของมา
จัดงานวันเกิดล่วงหน้าให้เกมกันนะ มะรีนนี่แล้วนี่ลูก”

“อ้อคะ...”

แม้แต่วันเกิดตนเองก็ลืม หล่อนเหมือนไม่ได้สนใจและใส่ใจกับสิ่งรอบตัวนัก เมื่อโตขึ้นปภาวรินทร์เป็นเด็กสาวที่ค่อนข้างเฉื่อย ๆ ด้วยซ้ำ นั่นเพราะชีวิตของหล่อนไม่ต้องคอยเร่งรีบ เพราะมีคนรุมแต่เอาอกเอาใจ อยากรู้อะไรก็ได้ เหมือนเจ้าหญิงยุงไม่ให้ไตไร่ไม่ให้ตอม

โทรศัพท์มือถือก็เป็นสมาร์ทโฟนรุ่นใหม่ล่าสุด กระเป๋านักเรียนเป็นกระเป๋าหนังยี่ห้อแพง แม้แต่กระเป๋าเคียงก็ตาม เข็มขัดนักเรียนก็เหมือนกัน หล่อนไม่ใช่ของโรงเรียนหรือ มั่นธรรมาดาเกินไป และพวกพี่ชายนั่นแหละที่ขยันสรรหาของแบบนี้มาให้

เข็มขัดนักเรียนจะต้องหนีบที่หนีบเข็มขัดลายการ์ตูนซานริโอ รองเท้านักเรียนจะต้องเป็นรองเท้านักเรียนหญิงแบบแฟชั่นที่มีตัวการ์ตูนติดตรงแป๊ะ แม้แต่เล็บมือหล่อนก็แอบทำเล็บตลอด หล่อนไม่เคยถักเปียตั้งตามกฎ ใบหน้าต้องเมคอัพ แต่งอย่างไรก็ได้ไม่ให้จับได้

ปภาวรินทร์ดูลึกลับคุณหนูขั้นสุด หล่อนไม่ได้หยิ่งต่อเรื่องพวกนี้เพราะชีวิตคุณหนูก็สุขสบายดี มีพี่ ๆ มาคอยเอาใจตั้งแต่ยุคความสัมพันธ์ | กระรอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

เล็กแต่น้อยเพราะเป็นน้องสาวเล็ก ๆ เพียงคนเดียวถึงไม่ใช่ น้อง
แม่เดียวกันก็ตาม

ครึ่งชั่วโมงผ่านไปรถของบิดาก็เข้ามาจอดพร้อมกับร่าง
ของพี่ ๆ ทั้งสามก้าวลงจากรถ

ปภาวรินทร์ที่ยังอยู่ในชุดนักเรียนวิ่งเข้าไปหา

“คุณพ่อขา”

เด็กสาวเรียก

“อ้าว มาแล้วจะเกม มา ๆ เข้าบ้านกันดีกว่าลูก”

เด็กสาวยกมือไหว้ภักวันและภุริ ก่อนจะสวมกอดกัน
อย่างสนิทสนม

“พี่พัก พี่ฟู คิดถึงจังเลยคะ”

“คิดถึงเช่นกันค่ะ น้องเกม เป็นอย่างไรบ้าง”

ภักวันยกมือขึ้นยิ้มมเจ้าหญิงน้อย

“พี่ก็คิดถึงนะจ๊ะ”

ภุริรีบพูดและเข้ามาแทรกพร้อมกับทำหน้าองุ่น ๆ

“ค่า--หนูก็คิดถึงพี่ฟูสุด ๆ เลย”

ว่าแล้วก็สวมกอดกับภุริอีกหนึ่งที่ พี่ชายคนเล็กอุ้มปภาว
รินทร์ขาลอยจากพื้นเล็กน้อยแล้วหมุนตัวไปมา

“...พี่เพลินส์วดีค่ะ”

หล่อนทักพี่ชายอีกคนหนึ่งซึ่งยืนอยู่ด้านหลัง ไม่ได้เข้ามา
หาเหมือนสองคน

ภาณุพงศ์รับไหว้แต่ไม่ได้พูดอะไร

ทั้งสามเดินเข้าบ้านไปพร้อมกัน

“สวัสดีครับน้ำจี่น่า”

ทั้งภักวันและภุริต่างทักทายภรรยาใหม่ของพ่ออย่างมี

อัธยาศัย

“สวัสดีจ้า”

จี่น้ำจี่มีรับ सालะวนอยู่กับการเตรียมอาหารในครัว ซึ่งก็
คือของที่ผู้ชายบ้านนี้ช่วยกันซื้อมา

ปภาวรินทร์นั่งลงในห้องนั่งเล่น สนทนากับพี่ชายทั้งสอง
ซึ่งดูจะตื่นเต้นมากที่ได้เจอ

“ไม่ได้เจอนานช่วงนี้ โตเป็นสาวแล้ว--”

ภุริยิ้มแยมแจ่มใส ชายหนุ่มเองก็เติบโตขึ้นมากจาก
เมื่อก่อนเช่นกันแต่ถึงอย่างไรเขาก็ยังคงตัวเล็กที่สุดในบรรดาที่
น้องสามคนอยู่ดี

“ค่ะ”

ปภาวรินทร์รับคำ

“แล้วนี่เกมเพิ่งกลับมาจากโรงเรียนเลยหรอ”

...เพราะยังใส่ชุดนักเรียนอยู่

ยุติความสัมพันธ์ | กระจกน้อยสีน้ำตาลหม่น

“ใช่ค่ะ”

“นี่ถึงสมัยเด็ก ๆ เลยที่พี่กับพี่พู่ต้องช่วยกันถักเปียให้น้องเกมไปโรงเรียน”

ภักวันพูดขึ้น ปภาวรินที่ได้แต่ยิ้มหวาน

“อย่าไปแจกความสดใสแบบนี้ให้ใครเยอะล่ะ พี่ล่ะกลัวผู้ชายคนอื่นคงมาติดน้องเกมตรึม”

ภักวันพูดไปพลางหัวเราะไป เจ้าตัวพูดคุ้ยหยอกล้อกับปภาวรินที่ได้ใกล้ชิดมากที่สุดเพราะอายุห่างกันน้อยสุด ถึงแม้ว่าภักวันจะดูประจบประหม่อมล่อนมากที่สุดก็ตาม

“ว่าแต่พี่เพลินไปไหน”

ภักวันมวดคิ้วมองซ้ายขวา ไม่เห็นพี่ชายคนโตอยู่ ณ ที่นี้เลย

“นั่นดิ พี่ก็ไม่รู้”

ภักวันว่า

ภักวันออกไปยืนสูบบุหรี่ข้างนอก เขาไม่รู้สึกอยากอยู่ที่นี้นานนัก เพราะไม่ได้อยาก ‘เป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวใหม่’ ของพ่อ

ไม่เข้าใจทั้งภักวันและภักริ สองคนนั้นคิดอะไรอยู่ ตั้งแต่ไหนแต่ไรมาก็เอาแต่โอ้อภาวรินที่ยังกับอะไร ตอนที่เด็กสาวยัง

เด็ก น้องชายของเขาก็แย่งกันไปรับที่โรงเรียน แย่งกันอุ้ม แย่งกันโื้อ่ ซึ่งเขาไม่เข้าใจเลย

“พี่เพลินคะ พี่พัดกับพี่พูให้มาเรียก”

จู่ ๆ เสียงของเด็กสาวในความคิดก็ทำลายภวังค์

ชายหนุ่มสะดุ้งเล็กน้อย เขาหันกลับไป

“รู้แล้ว เดียวตามไป”

เขาพูดเรียบ ๆ ปภาวรินทร์มองอย่างไม่เข้าใจนัก

ภาณุพงศ์ดับบุหรือแล้วมองตามแผ่นหลังของน้องสาวต่างมารดา

...เด็กสาวผมเปียแสดกลาง ผูกริบบิ้นสีขาว ใส่ชุดนักเรียนโรงเรียนคอนแวนต์... ปภาวรินทร์โตขึ้นกว่าเมื่อก่อนเยอะ กลายเป็นสาวเต็มตัว

ผมของปภาวรินทร์เป็นสีน้ำตาลอ่อน ซึ่งเป็นสีธรรมชาติ ไม่ได้ย้อมแต่อย่างใด หล่อนมีใบหน้าค่อนข้างฝรั่ง โหนกคิ้วสูง ผิวขาวราวกับหิมะแต่ตักกระเล็กน้อยซึ่งก็ไม่ได้เป็นจุดด้อยแต่อย่างใดเพราะทุกองค์ประกอบบนใบหน้าของหล่อนช่างลงตัว

เด็กสาวกลับเข้ามาในบ้านก็เห็นว่ามารดาเตรียมโต๊ะทานข้าวเสร็จแล้ว ทั้งบิดาและพี่ชายสองคนอยู่พร้อมหน้าพร้อมตากัน

“มามะเกม นั่งเลยลูก”

ยุติความสัมพันธ์ | กระรอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

คนเป็นพ่อเรียก

“เจ้าของวันเกิดเชิญเลยจ้า”

ภักวณรับจัดแจงให้น้องน้อยนั่งลง

“แหม พี่พัค”

ปภาวรินทร์หัวเราะเบา ๆ

ภุริถือเค้กก่อนโตมาให้

“นี่จะน้องเกม จากพี่และพี่พัคขอให้หนูมีความสุขทุก ๆ

วันนะจ๊ะ”

ภุริยิ้ม ฝ่ายเด็กสาวนั้นรับถาดใส่เค้กมา หน้าตาน่าทาน

มาก

ตอนนั้นเองที่ภาณพงศ์เดินเข้ามา ชายหนุ่มดึงเก้าอี้และ
ลงนั่งข้างบิดา สายตาล้ำลึกอ่านยากมองมาที่เด็กสาวซึ่งถูกรุม
ล้อมด้วยความรักจากพี่ชายทั้งสอง

ภาณพงศ์ใช้ส้อมจิ้มอาหารในจานตรงหน้าเข้าปาก แต่
สายตามองยังปภาวรินทร์ที่เป่าเค้กท่ามกลางเสียงปรบมือของทุก
คนยกเว้นเขา จีน่าก็ลงไปจูบแก้มลูกสาวเบา ๆ อย่างรักใคร่
ส่วนบิดาของเขานั้นก็ลุกขึ้นยืนแล้วหยิบอะไรบางอย่างออกมาให้

“ของขวัญอายุสิบเจ็ดจะลูกเกม”

ปภาวรินทร์ยิ้มหวานแล้วไหว้ขอบคุณพลางรับของมาจาก
พ่อ เด็กสาวเปิดออกดู

ยุติความสัมพันธ์ | กระรอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

“แอปเปิล วอช ว้าว ดีจังเลยคะคุณพ่อขอบคุณนะคะ”

ผู้เป็นบิดาวางมือบนศีรษะบุตรสาว

“จ้า นางฟ้าตัวน้อย”

ภาณูพงศ์มองภาพเหล่านั้นนั่งยิ้มบ ๗

ความไม่สนิทมืออยู่มากเกินไป ปภาวรินทร์เองก็ไม่เข้าใจว่าทำไมหล่อนจึงต้องเอาเรื่อง พี่ชายคนโต มาขบคิดที่โรงเรียนแบบนี้ด้วย

ราวกับ... ไม่ตั้งใจเรียนเพราะคิดเรื่องผู้ชาย ถ้าพ่อแม่รู้พวกท่านคงจะเสียใจ

ปภาวรินทร์ชอบเหม่อเสมอเวลาเรียนในห้อง หล่อนไม่กระตือรือร้นแต่ก็ยังทำการบ้านส่ง ซึ่งหลายครั้งมันก็มาจากความช่วยเหลือด้วยการให้ลอกของอภิษฎา

...เด็กสาวลูกเสี่ยวหน้าสวยที่ชอบนั่งเหม่อ ไม่ตั้งใจเรียน จะบอกว่าคิดเรื่อง แฟน ก็คงไม่ใช่ เพราะหล่อนยังไม่มีแฟน เป็นความจริง

แต่คนที่หล่อนเอาแต่คิดหาคำตอบก็คือภาณูพงศ์ พี่ชายต่างมารดาคนนั้น

ปภาวรินทร์ยังคงจำชายหนุ่มผู้นี้ได้ชัดเจนในความทรงจำเสมอ ขณะที่ภักวีนและภุริเอากอใจใจแสดงความรักมากมาย แต่ภาณุงศ์กลับอยู่ไกลออกไป

หน้าตาของชายหนุ่มแม้ไม่ได้หล่อเหลา (ตามพินิพนิยม) มากเท่าภักวีนซึ่งทำสีผมตามเทรนด์และรูปร่างสูงใหญ่ แต่สำหรับปภาวรินทร์หล่อนคิดว่าภาณุงศ์นี่แหละหล่อที่สุดในพี่น้องสามคน

ภาณุงศ์เป็นผู้ชายที่มีรูปร่างสูง มีกล้ามเนื้อแบบเพศชาย สีหน้าสงบเยือกเย็น ผมสีเข้มธรรมชาติเหมือนกับภุริภายนอกอาจจะดูดีและไม่ดึงดูดนัก แต่ภาณุงศ์ดูเป็นคนที่ *มีอะไรอ่านยาก* ที่สุดในสามเฒ่า

ค่าเฉลี่ยที่ชายหนุ่มพูดกับหล่อนมีน้อยมากเมื่อเทียบกับสองคน ภาณุงศ์ไม่ชวนเล่นและไม่เข้ามาโอบหล่อนในวัยเด็กเลย เป็นความห่างเหินซึ่งเกิดขึ้นจริง

สำหรับภาณุงศ์แล้วเป็นเพราะเรื่องมารดา

แต่เหตุผลนั้นเล่า ที่จริงเป็นเพราะมารดานอกใจบิดาก่อนจึงเกิดปัญหาหย่าร้าง แม้จะรู้แต่ชายหนุ่มก็ยังสนิทกับมารดาและเข้าข้าง เพราะเขาเป็นลูกชายคนโปรดที่สุดมาตั้งแต่เล็กแต่น้อย

น้องน้อยที่ทุกคนต่างประคบประหงมโตขึ้นกลับไม่ตั้งใจเรียน ทำตัวเป็นเจ้าหญิง ภาณพงศ์เห็นแล้วรู้สึกชดตาแต่ก็ไม่อาจพูดได้

หากเทียบกับ รุจา แฟนสาวของเขา ซ่างต่างกันราวฟ้ากับเหว

บทที่ 2

เหตุการณ์ที่ทำให้เรื่องราวเหล่านั้นพลิกผันเกิดขึ้นเมื่อทั้ง บิดาและมารดาไปสวีทวันครบรอบแต่งงานกันสองคนโดยทิ้งปภาวรินทร์ไว้

เหตุผลหลักคือไปเยี่ยมญาติซึ่งเข้าโรงพยาบาล แต่นั่นเด็กสาวก็รู้ว่ามันไม่ใช่เพราะคุณย่าน่าจะเคยเข้าโรงพยาบาลบ่อยครั้ง บิดาก็ไม่เห็นไปเยี่ยมมากนักยกเว้นแต่คราวนี้

เด็กสาวไม่ขัดข้อง เพราะรู้สึกยินดีที่ช่วงเวลานี้ก็เหมือนหล่อนจะได้เป็นอิสระไม่ต้องอยู่ในสายตาพ่อแม่

แต่มันก็ไม่น่าเป็นเช่นนั้นเสียทีเดียว... เมื่อท่านทั้งสองบอกให้ภาณุพงศ์มาอยู่เป็นเพื่อน...

ปภาวรินทร์รู้สึกไม่สะดวกใจ หากเป็นภักวันหรือภูริหล่อน จะไม่ว่าเลย แต่พี่ชายสองคนนั้นติดงานสำคัญ ต้องไปดูงานที่นั่นที่นี้กับทางต้นสังกัด มีเพียงภาณุพงศ์เท่านั้นที่ว่างอยู่เนื่องจากกำลังศึกษาต่อระดับปริญญาเอก

‘จ้ะให้พี่เฟลินมาอยู่เป็นเพื่อน’

พ่อพูดแบบนี้เล่นเอาหล่อนหน้าซีด กำลังอ้าปากจะค้าน แต่มารดากลับพยักหน้าเห็นด้วย

‘เป็นสาวเป็นแฉ่อยู่บ้านคนเดียวได้ยังไงอันตราย ตั้งหนึ่งอาทิตย์’

ยุติความสัมพันธ์ | กระรอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

เหมือนจะหวังดี (แต่ก็หวังดีจริง ๆ แหละ)

เพราะฉะนั้นปภาวรินทร์จึงไม่อาจปฏิเสธได้ รู้ว่าฝ่ายพี่ชายเองก็คงไม่ได้เต็มใจเหมือนกัน

เย็นวันนี้หล่อนจึงกลับบ้านด้วยใจเหงๆ และไม่มีสมาธิในการเรียนมากกว่าเดิม

หล่อนเข้ามาในบ้าน ก็พบกับภาณุงศ์ซึ่งมาตั้งแต่มื้อเย็นวาน แต่ชายหนุ่มไม่ได้ออกมาปรากฏตัวมากนักเพราะขอใช้ห้องว่างในการหาข้อมูลเรื่องเรียน

เด็กสาวผลัดประตูเข้ามา มือบอบบางถือกระเป๋านักเรียนยี่ห้อแพงไว้ ส่วนบ่าเล็กสะพายกระเป๋าเคียงแบรนต์เนมเช่นเดียวกัน

หล่อนชะงักเมื่อเห็นพี่ชายคนโตนั่งดูโทรทัศน์อยู่ ... ทั้งที่เมื่อวานตอนที่พ่อแม่ออกไปแล้วจนถึงตอนเช้าก็ไม่ได้เฝื่อนหน้าออกมาจากห้องแท้ ๆ

“กลับมาแล้วหรือ”

ฝ่ายนั้นพูด ปภาวรินทร์พยักหน้าอึ้งๆ ไม่พูดอะไร

สายตามกิริยาของภาณุงศ์เปลี่ยนไปที่หน้าจอต่ เด็กสาวจึงเดินเฉียงเพื่อขึ้นชั้นสองไปยังห้องของตนเอง

ปภาวรินทร์เข้ามาในห้องก็รีบปิดประตู แผ่นหลังเล็กบางพิงกับบานประตู สองมือกุมหน้าอกแล้วถอนหายใจเฮ้อ

ยุติความสัมพันธ์ | กระจอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

ไม่รู้ต่อจากนี้อีกหนึ่งสัปดาห์จะเป็นอย่างไร เดาไม่ถูกเลย
จริง ๆ

ร่างเล็กลงมาจากบันไดในตอนใกล้ค่ำ หล่อนเข้าไปก็
พบว่าภาณพงศ์ยังคงนั่งอยู่ที่เดิมแต่เขากำลังอ่านอะไรบางอย่าง
ในมือถือ

“พี่เพลินจะทานข้าวเลยไหมคะ”

หล่อนถามขึ้น

“หืม”

ชายหนุ่มเลิกคิ้ว

“...หนูพอทำอาหารง่าย ๆ ได้ หรือจะสั่งมาก็ินดี”

เด็กสาวเสนอ

“น้องเกมทำก็แล้วกัน”

เขาบอกปิด ปภาวรินทร์จึงเดินเข้าไปในครัว

หล่อนทำได้แค่เอาไก่และไส้กรอกมาทอด ทำไข่ดาวให้
อีกหน่อย ดูเป็นอาหารฝรั่งมือเข้ามากกว่ามือเย็น แต่เด็กสาวก็
ตั้งใจทำอย่างเต็มที่ ทำเป็นข้าวผัดอเมริกันทำจะดี ใส่แฮมกับลูก
เกดลงไปในข้าวแล้วผัดกับซอสมะเขือเทศ

ไม่นานก็กลับออกมาพร้อมจานใส่ข้าวผัดอเมริกันหน้าตา
น่ารับประทาน ปภาวรินทร์เดินออกมาเรียกภาณพงศ์ที่ยังใส่ผ้า
กันเปื้อน

ยุติความสัมพันธ์ | กระจอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

“พีเพลินคะ”

น้องน้อยเรียก

“...”

ภาณุพงศ์มองข้าวจัดอเมริกันฝีมือของ เจ้าหญิง ซึ่งไม่น่าจะทำอะไรเป็นแล้วประหลาดใจเล็กน้อย เขารับมาและกล่าวขอบคุณ “ขอบใจนะ”

คำแรกที่ตักเข้าปากก็รู้ว่าอร่อย เจ้าตัวตั้งใจทำมากดูจากการบรรจงราดซอสมะเขือเทศเป็นหน้ายิ้ม น่ารักมากทีเดียว

ชายหนุ่มมองข้ามห้องไปก็เห็นน้องสาวนั่งหันหลังทานข้าวกินคนเดียวอยู่ที่โต๊ะซึ่งเคยใช้จัดวันเกิดล่วงหน้าเมื่อไม่นานนี้ เขาหยิบจานพร้อมแก้วน้ำแล้วลุกขึ้นเดินตรงไปนั่งลงยังฝั่งตรงข้ามกับหล่อน

ปภาวรินทร์สนใจแต่อาหารซึ่งอยู่ตรงหน้าตน

สำหรับเมนูของหล่อนซึ่งทำให้ตนเองนั้นไม่มีข้าว มีแต่ไก่และได้กรอกทอดพร้อมไข่ดาว ...อาหารเช้าของฝรั่งขนานแท้

ภาณุพงศ์มองแล้วขำดีใจ

“ไม่กินข้าว ?”

เขาถามขึ้น

เด็กสาวพยักหน้า

“กลัวอ้วนเหรอ”

“เปล่า”

ตอบทันที พลังยกแก้วน้ำล้มแล้วดูน้ำจากหลอด
น้ำล้ม... นางเอกมาก ๆ

สายตาของเด็กสาวพยายามจำกัดแค่อาหารในจาน
หล่อนไม่พยายามมองไปที่พี่ชายก็เหมือนกับที่พี่ชายไม่พยายาม
มองมาที่หล่อน

สุดท้ายมืออาหารอันน่าระอ้ากระอ่วนของคนสองคนก็
จบลงด้วยการที่ภาณุงศ์ช่วยหล่อนเอาจานไปล้าง

ปภาวรินทร์นึกประทับใจอยู่เล็ก ๆ ที่พี่ชายคนโตก็ไม่
เลวร้ายอย่างที่หล่อนคิดเพราะเขายังช่วยหล่อนล้างจานเลย
...อย่างนั้นเหวอ มันก็ไม่แน่เสมอไป

ปภาวรินทร์เข้ามาในห้องและคิดว่าจะเล่นมือถือก่อนนอน
หล่อนเข้าไปในแอปพลิเคชันไลน์และแชตกับอภิษฎา ซึ่ง
ฝ่ายนั้นชวนหล่อนให้เข้าไปเล่นเกมออนไลน์ด้วยกัน

ปภาวรินทร์มองนาฬิกา

‘ห้าทุ่ม’

ยังพอไหว เพราะหล่อนยังไม่่วงมากนัก นิ้วเล็กบาง
จัดการจิ้มเข้าไปในไอคอนของเกม Multiplayer ชื่อดังและหล่อน
ได้พบกับอภิษฎาในนั้น

ยุติความสัมพันธ์ | กระรอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

ทั้งสองเล่นในทีมเดียวกัน จนกระทั่งได้แชตคุยกับผู้ชาย
ในเกมคนหนึ่ง

สองสาวคุยไปคุยมาก็ถูกคอ จนกระทั่งฝ่ายชายขอไอ
ดีไลน์ออกมาคุยกันนอกเกม ซึ่งดูเหมือนฝ่ายชายจะมุ่งหมายคุย
กับปภาวรินทร์มากกว่า

สุดท้ายนี่ก็กลายเป็นประเด็นพูดคุยเมื่อเด็กสาวไปถึง
โรงเรียนในวันรุ่งขึ้น

“ยัยเกม”

อภิษฐาเข้ามาทัก เอามือโอบไหล่

“ว่าไงแก คิดว่าพีเทย์เขาเป็นไง”

พีเทย์ คือผู้ชายในเกมเมื่อคืนนี้

“...ก็ดีอะ”

เด็กสาวตอบ

“หีย แล้วตกลงเขาขอไลน์แกแล้วทักแชตไปปะ?”

อภิษฐาคาดคั้นแบบแซว ๆ

“ทักมา”

ปภาวรินทร์ว่า มือหยิบข้าวเหนียวหุ้มย่างซึ่งซื้อจากหน้า
โรงเรียนเข้าปาก

“แล้วไงต่ออะ คุยอะไรกันบ้าง”

“ก็เรื่อย ๆ อะ ไม่มีไรมาก”

ยุติความสัมพันธ์ | กระจอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

“หรือ--”

อภิษฎายิ้มแบบแปลก ๆ นิด ๆ ปภาวรินทร์มองแล้วรู้เลยว่าเพื่อนสนิทต้องกำลังคิดอะไร อุกุศล แน่ ๆ

“เขาจีบแกะปะ ?”

นั่นไง แล้วอภิษฎาก็ถามขึ้น มือหยิบข้าวเหนียวหมูย่างของเพื่อนซึ่งแอบวางใต้โต๊ะเข้าปากเคี้ยวด้วย ๆ

“โคตรชื้อ่อย เรียกว่าจีบปะะ”

เด็กสาวยิ้มมุมปากอย่างมั่นใจตนเอง ริมฝีปากເີดขึ้น มือเล็กม้วนปลายผมเปียไปมา

“หีย--เสน่ห์แรงวะแก”

ก็จีบจริง ๆ อย่างว่าแหละ ดูจากรูปโพรไฟล์ในเกมก็รู้สึกรว่าฝ่ายนั้นท่าจะหล่อมากหรืออะไรเทือก ๆ นี้แต่ที่สำคัญกรรมดี

ปภาวรินทร์อยากกลับบ้านไว ๆ เพื่อที่จะนัดแนะเล่นเกมออนไลน์ด้วยกันอีก เพราะ พี่เทย์ บอกว่าจะเล่นได้แค่ช่วงกลางวันเพราะกลางวันต้องทำงาน

“วันนี้เล่นกันอีกมะ”

อภิษฎาหยิ่งเชิง

“แน่นอน”